

Jeg vil derfor også opfordre til: Lad os nu stille nogle fornuftige krav til den markedsøkonomi, som har gode ting i sig, men også en markedsøkonomi, hvor vi risikerer, hvis vi overlader den til sig selv, at alt for mange falder af i svinget. Det er vi jo enige om i Danmark. Hvorfor kan vi så ikke være enige om det i Europa og i den globale økonomi?

I Danmark har vi gjort det. Det danske velfærdssamfund stiller krav om ordnede rammer for markedsøkonomi og for samfund, krav, som sikrer rimelige vilkår for alle, både de stærke og de svage. De krav skal vi holde fast i, de er basis for vores velfærdssamfund.

Men når det nu er sådan, at markedsøkonomien ikke længere er en national størrelse alene, der respekterer landegrænserne, så må vi også gå videre. Derfor har vi valgt at skabe det hjemmemarked, der hedder EU's indre marked, som sætter nogle fælles rammer for vores indbyrdes handel. Jeg ved godt, der er mange, der vil stoppe her – så har vi så det marked, og så stopper vi – men vi vil ikke stoppe her. Regeringen ønsker ikke bare at skabe et hjemmemarked i Europa. Regeringen ønsker at stille krav til det hjemmemarked på samme måde, som vi har stillet krav i Danmark: bedre miljø, bedre beskæftigelse, samarbejde, en ny menneskeliggørelse af de europæiske økonomier. Det er det, vi ønsker.

Vi kan ikke forbedre og udbygge det europæiske og danske velfærdssamfund, hvis vi vender ryggen til virkeligheden. Vi skal gøre det omvendte, vi skal finde politiske svar på de store forandringer, der kommer til os udefra. Gør vi ikke det, så svigter vi for alvor vores politiske hovedopgave, så svigter vi den danske befolkning.

Og hvordan ser så den politiske europæiske og danske virkelighed ud? I Danmark præges billedet naturligvis af, at debatten om den fælles valuta, euroen, er godt i gang og vil blive yderligere udbygget i den kommende tid. Fire andre emner vil også få stor betydning i de kommende år.

For det første: EU's udvidelse med landene i Central- og Østeuropa. Den går nu ind i den afgørende fase. Det har vi kæmpet for siden Københavntopmødet i 1993 under det danske formandskabs ledelse.

For det andet: Start på en regeringskonference om de institutionelle tilpasninger til udvidelsen næste år. Vi skal være færdige med vores hjemmearbejde, så de nye kan komme til.

For det tredje: Diskussionen om den europæiske forsvars- og sikkerhedspolitik, som vi deltager i, er nu godt i gang.

Og endelig for det fjerde, som ikke så mange taler så ofte om lige nu: Vi tager fat på en ny fase i selve miljøsambejdet, som vi tillægger så stor betydning.

Disse fire emner bliver vigtige dagsordenspunkter på Det Europæiske Råds møde i Helsingfors. Andre vigtige emner kommer også op, beskæftigelsen ikke mindst, informationsteknologien, bl.a. i relation til den årtusind-erklæring, som Det Europæiske Råd ventes at vedtage i Helsingfors.

Lad mig tage nogle af de væsentligste temaer: Siden kosovokonfliktens ophør er debatten og drøftelserne om en europæisk forsvars- og sikkerhedspolitik i bogstaveligste forstand blevet konkrete. Den europæiske forsvarsdimension omtales ikke længere som teori, den opfattes som en nødvendighed. For hvad var det, Europa lærte i Kosovo? Vi lærte, at forfølgelser, masse mord, udrensninger på grund af religion eller etnisk forskellig baggrund ikke var et afsluttet kapitel i Europas historie. Vi lærte, at der kan være situationer, hvor magt er den eneste udvej, når alt andet er slået fejl, når alle diplomatiske forsøg er gjort, når der ikke er anden udvej. Vi lærte, at Europa har et ansvar, men vi lærte også vores egen begrænsning. Det korte af det lange er jo, at Kosovo viste, at Europa ikke var helt rede til, helt klar til at påtage sig et ansvar, som de europæiske demokratier lovede hinanden at ville være rede til, og som med rimelighed kan forventes af os.

Opgaven blev løst. Udrensningerne i Kosovo blev standset, og befolkningen kunne vende tilbage, men at det kom dertil, skyldes ikke mindst vores amerikanske allierede og deres deltagelse, deres medløft af ansvar. Og mere til: Også de allierede i Europa, ikke mindst Danmark, ydede vort.

Jeg siger det ikke for at forklejnede den europæiske indsats og da slet ikke den indsats, vore egne gjorde og gør i Kosovo den dag i dag. Den kan der ikke sættes spørgsmålstegn ved. Den er vi stolte af. Den var og er fortsat prisværdig og stærk. Men Europa må selv gøre sig i stand til at bære mere, handle hurtigere, gribe ind tidligere. Den erkendelse er for alvor sunket ind i Europa efter Kosovo, og det er derfor, debatten om en europæisk forsvarsdimension tager fat. Helsingfors vil tage det første skridt, opstille helt konkrete mål for, hvad Europa skal være i